

ysk tidsskrift anslå-
folkning til omkring
er. Av disse er 710
ne, 14 millioner je-
mer muhammedanere,
ar flest tilhengere,
er.
arenes antall på
misjonsmarker for
er omkring 200,
t over 30,000, og
a. 100,000 innfø-
ere.

ørsteklases flyve-
ettet i Afrika
airo og den be-
fjø nylig fra
en strekning
på 17 timer, en
tar 8 dager,
dom og post på
er tilkalles læ-
ker i radio på
ar også ambu-
jenesten.

fra en pole-
prof. Johs.
arrart om
ende denne
eged delte,
og det
klarhet i
Fortatte
at det ikke
ilkommen-
forstand
må være
ighet og
Kristi
andler
«Har vi
Guds
er over
ha ut-
vil an-
Guds
jo det

MISJONSØRØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENSTJENESTE

NUMMER 1.

1. JANUAR 1932

4. ÅRGANG

Fra den kinesiske misjonsmark.

Fra søstr. Ester Pettersen og Ruth Pedersen.

Suanhwafu 10—12—31.
Kjære utgivere av Misjonsrøsten, brodre i Herren.

Guds fred!

«De mettes overflødig av ditt husets fedme, og av dine gleders storm gir du dem å drikke». «Og send gaver derav til den for hvem intet er beredt —!» Neh. 8, 10.

Hadde ønsket å nå eder med en hilsen til julen — samtidig som vi sendte innlagte brev til barnespalten fra den unge gutt som vi skrev om som blev helbredet av tuberkulose ifjor (brevet inntas i neste nr.) — men jeg blev dessverre syk og brevskrivningen måtte utsettes noen dager. Det får nu bli en nyttårshilsen istedet.

Herren er med i gjerningen. Har nylig hatt et «stormøte». Adskillige sjele boiet sig for Herren (ca. 30), og vi får stadig be med sjele ennu, således Rachels skolelærerinne. Hun synes riktig å ha fått liv i Gud. Ikke alle disse blir stående, men ett vet vi: den sed som er sådd i deres hjertes skal bære frukt for evigheten.

For få dager siden kom en gammel kvinne hit til misjonsstasjonen. Det var mor til en av våre medhjelpere. Hun lignet de fleste andre hedningkvinner og var der til nok så døvhørt. Vi forsøkte å gjøre frelsens vei klar for henne, men det tok tid før hun kunde forstå hvad ordet «Frelser» betød. Jeg brukte all min kraft — «håde armer og ben var i virksomhet for å demonstrere for henne et menneske som falt i en dyp brønn full av vann, hvor det snart vilde drukne.

Jeg ropte ut av «full hals»: «Chiu ming! Chriu ming» (Frelse, frels!) — A, sa hun, — Frelser, Frelser — nu forstår jeg — min Frelser!

Vi kom op på kangen og boiet våre kne i bonn, og der og da fikk Gud makt i hennes hjerte. Neste kveld, efterat vi reiste oss fra bonnen, blev hun fremdeles liggende på kne. Vi stusset på hvad det kunde være og gikk bort til henne for å se. — Nåde over nåde! Talsmannen var kommet til hennes hjerte — hun blev fylt med Guds Ånd. Dere skulde se hennes ansikt nu, det stråler som en liten sol! — Bare en fattig, gammel hedningekvinne, men Jesus søkte henne og fant henne. Han kom for å søke å frelse det som var fortapt. — All ære til hans navn!

Vår gjerning er ikke forgjeves. — Må Gud velsigne eder som trofast står ved toiet og ved ledelsen der hjemme. «Han har sin lønn med sig!» Halleuja!

Nu vil vi si en hjertelig takk for bladet som dere sender oss.

Stormøter og vekkelsesfelttog.

Vi setter pris på det. Gud skal velsigne også i fortsetningen. Et av Herren rikt velsignet nyttår ønskes eder og bladets lesere.

Eders i Jesus forbundne søstre Ester Pettersen og Ruth E. Pedersen.

Fra Parley Gulbrandsen.

Sinpaooan, Hop. N.China, 10—12—31.

Kjære venner.

Guds rike nåde og fred!

Nu er snart 1931 også rullet inn i evigheten, og må vi få sende eder alle vår beste takk for forbønner og gaver i dette år. Gud har vært umådelig god under årets løp, det er sikkert. Det er det vidnesbyrd vi sammen med tusinde andre kan gi. Lovet være hans hellige navn.

Vi har erfaret meget av Herrens velsignelse over arbeidet, og det har gått fremover under årets løp. Flere er blitt døpt og lagt til forsamlingen. Adskillige venner er også blitt åndsdept, og har prist Herren i nye tunger som i Ap. gj. 2. All pris og ære til vår evige Gud!

Under høststevnet som vi hadde her, fikk vi på en herlig måte

opleve Guds nærhet og velsignelse over oss. Jeg tror aldri det har vært så mange til noe stevne i Sinpaooan tidligere. Mange var kommet fra utstasjonene, og likeså var venner her fra andre steder, såsom Yüchow, Suanhwafu og flere steder. Mange av byens folk søkte også møtene. Guds Ånd hvilte tungt over forsamlingen, og budskapene som blev båret frem var rike og herlige. Vidnemøtene var vidunderlige. Hvor det løfter ens sjel å se disse mange kjære kinesere, som for en tid siden var fremmede for livet i Gud, nu stå der og prise og opheie sin frelser. Ja, det var skjönt. Adskillige venner kom igjennem til åndsåp, og vi hadde den glede å døpe 16 stykker i vann, og opta dem i forsamlingen.

Efter stevnet her deltok vi med søstrene i Suanhwafu i et litt vekkelsesfelttog oppe hos dem. Og Herren kronet mange av møtene med sjelses frelse. Ære skje hans navn! Ja, rundt om her merker vi at Herren arbeider, sjele høstes inn, og det fryder våre hjertes, og jeg vet det fryder eders hjertes også. Vær da med og bid venner, at disse som bøier sig, må bli fast hos sin Frelser.

Hjertelig takk for bladet som kommer.

Min hustru og jeg sender eder alle våre beste ønsker om et velsignet nyttår.

Eders alltid i Herren forbundne

Parley Gulbrandsen.

Fra

Agnes og Torkild Rasmussen.

I Herrens elskede nådesøsk. Guds velsignelse alltid være eders del!

Pris og takk Herren med og for oss for hans usigelige godhet. Det er nåde over nåde at i disse urolige tider få hvile i hans hånd og få se hans frelse åpenbart til hans navns pris.

Nu er det 14 dagers bibelkursus over og vi kan kun prise Herren for hvad han i disse dager lot oss erfare. Hvor velsignet når den Hellig Ånd direkte får sin vei med den enkelte. Hvor underbart at Gud således ser til en for en. Ingen er glemte. Ingen persons anseelse, men alle har like stor rett for hans åsyn.

Mange av disse troende er jo nesten kommet like ut av hedenkapet og trenger bearbeidelse fra Mesterens hånd. Ikke så at

ikke vi andre trenger det, men råstoffet trenger en god behandling innen den fine pussingen kan utføres, på samme måte som billedhuggeren som forsiktig må hugge litt om gangen for ikke å ødelegge billedet, således også her. Dere forstår mig nok. Godt at Gud er visdommens Gud. Han behandler sine små herlig og kongelig. Halleuja!

En kveld rett før sengetid efter møtene som blev holdt 7, 10,30, 2 og 6.30 vilde Agnes ned for å si godnatt til kvinnene og slutte dagen med en liten bønnestund, da kom Lili springende og ropte på mig. Da jeg kom ned fikk jeg se tre kineserkvinner hoppe, eller om vi skal kalle det danse, for Herrens åsyn. Hvor velsignet å se disse så ellers uanselige kvinner, som nesten ingen regner med, fryde sig i Herren. Hvilken latter og gråt av glede over frelsens herlighet! Agnes minnet mig om Davids ord: «Han fylte min munn med latter!» Godt at Jesus ingen persons anseelse har. Dere forstår vel at den ellers tenkte bønnestund blev til en lang lovprisningsfest. Halleuja!

Møterne har vært rikt velsignede og dyptgående. Blandt kom voksne menn og kvinner gråtende frem og bekjente sine synder. Da møtte Herren dem og man fikk se at «salige er de som ikke skjuler sine overtredelser». Det er umulig å nedskrive den følelse ved slike stunder hvor Herren ved Hellig-Andens direkte inngripen åpenbarer Guds herlighets frelse. En kveld under møtet fikk en ung mann en særlig velsignelse, så han glemte sig selv og sa noe han ikke selv forstod. Herren hadde løftet litt på sløret til herligheten, så mannen blev overveldet av glede og med tårer i øinene, hungrende efter mere av samme slag bad han: — Fortell meg om dette. Denne unge mann var vi ellers litt i tvil om. Sannelig, menneskehjelp er fåfengt! Hellig-Anden selv virker sin hellige gjerning i menneskene.

Slutningsdagen søndag var en festdag. Mange besøkte dagens fire møter, både troende og ufrelste og best av alt var at Herrens ord virket frelse for sjelene. Eftermiddagsmøtet blev en deilig stund med dyp. Det var gripende å se våre kinesiske brodre og søstre bevisste om, at de er døde med Kristus og nu skal begraves med ham og opstå til et liv i seir og herlighet, høre dem beveget avlegge den gode bekjennelse og høre de troende hver for en som senkes i vannet istemme et lov-sangskor. Da forstår dere nok at vi fryder oss. Agnes lille, nesten blinde pleiesønn, som nu har spist sig tykk og god, blev også

Fort. 4. side.

Se, jeg er med eder alle dage.

Jordelivet har mange slags dager. Der kan komme dage i kristenlivet, hvor alt ligger lyst og klart for eder, som hadde I allerede satan under eders føtter, som kunde synden ikke mere anfekte eder, som gaves der kun en lett, glad vandring til den salige evighet; men der kan også komme dage, hvor I trenges på mange måter, og hvor I engstes for, at I skal falle i fiendens hånd. Husk da: jeg er med eder!

Der gives dage hvor I sporer Herrens kraft og merker at han velsigner eder, og hvor I med glede er beredt til enhver tjeneste; men også dage hvor det ringeste arbeide faller eders svært, og I føler eder trette og sukker: Vi arbeider forgjeves og bruker vår kraft til ingen nytte. Husk da: Jeg er med eder!

Der gives dage hvor Herrens verk går fremad, så der kan legges 3000 til menigheten, og man tenker, at snart ligger alt for Jesu føtter; men også dage hvor der intet merkes til Guds ords kraft, hvor kun moisigelse og fienskap møter eder, og alle mørke makter synes å ha sammensvoret sig for å hindre og forderve Herrens verk. Husk da: Jeg er med eder!

Inntil verdens ende:

Det kunde kanskje engste oss, når vi hører, hvorledes Jesus og hans apostle skildrer oss den siste tid: Urettferdighetens overhåndtagelse, frafallt fra troen, Kristus-hatet, de tro bekjenneres lidelser, og når vi i våre dage merker hvorledes alt dette trekker op. Men da treder igjen vår Frelser frem for oss og sier: Se, jeg er med eder! Jeg var med mine bekjennere, da hedningene forfulgte dem i det romerske verdensrike, da de senere led ennu sværere ting i inkvisisjonens dage. Jeg var hos eders brodre da de vilde bolsjeviker overfalt dem. Jeg er også med eder, når trengsien kommer over eder i dag eller imorgen. Frykt ikke!

Men «inntil verdens ende» betyr jo egentlig: inntil verdens fullendelse. Gud være lovet! Ikke med tilintetgjørelse, men med fullendelse avsluttes denne verdens historie. Gud fører tross alle stansninger og forstyrrelser sin plan igjennem som han har foresatt sig ved verdens skapelse. Da synden fikk makt over mennesker sendte han Frelseren. Da satans redskaper bragte Jesus på korset, lot Gud ham opstå av graven og satte ham ved sin høj-

re hånd i himlen. Verden setter sig op imot Herren og hans salvede og sier: Vi vil ikke, at denne skal herske over oss; men han legger alle sine fiender under sine føtter. Ved slutningen av Johannes åpenbaring blir der vist oss en ny himmel og en ny jord. Det er verdens fullendelse. Der kommer også det ny Jerusalem til syne, hvor Guds teit er hos menneskene. Det er den fullendte menighet. Og der skildres oss også den fullendte salighet; ti døden skal ikke være mere, ei heller sorg, skrik eller smerte. Den der seirer, skal arve alt.

Dette står Jesus inne for med sin person da han sa: «Se, jeg er med eder alle dage inntil verdens ende». Han er jo selv A og Ø, den første og den siste, begynnelsen og enden. Hvad han begynner på, det fullender han også. Ved fullendelsen skal Kristi herlighet bli åpenbart i menigheten og i hver enkelt troende. Han vil, når han kommer, herliggjøres i sine hellige og beundres i alle dem, som har troet. (2. Tess. 1, 10).

Inntil da trøster og gleder vi oss ved hans løfte: Se, jeg er med eder alle dage inntil verdens ende!

MISJONS-RØSTEN

Fritt uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité og utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adressen: «Misjons-Røsten», Post-boks 32, Sarpsborg.

Abonnementpris er: For enkelt nr. 30 øre, kr. 2.00 for halvåret og 4.00 pr. år. Tå utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet kan bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig opplysning og betalinger skjøer til ovenstående adr.

Ved årsskiftet

vil vi benytte anledningen til å ønske alle bladets lesere et av Herren rikt velsignet nyttår. Må vi alle hengi oss helt til Herrens tjeneste i året som kommer. Vi forstår at tiden er vanskelig som muligens aldri før, men la oss løfte våre hoder. Vår forløsning stunder til.

Vi vil også takke enhver som har vært med og bedt for bladet og som har sendt sine bidrag. Gud velsigne eder alle. En hjertelig takk til våre venner som har hjulpet oss med bladets utbredelse, ved å samle abonnenter med lossalg. Det er ofte et utaknemlig og lite påkrevet arbeid, men er av den største viktighet for bladet. Gud skal lønne for hvad som er gjort i hans navn.

Til de som er efter.

Dette nummer av bladet blir det siste som de får der ikke har betalt kontingenten for året 1930. Vi har enda noen som står til rest for 1930 og 31. Håper de som ønsker at bladet fortsatt skal komme sender bladpengene omgående. Hvis ikke går vi ut fra at de ikke ønsker å ha bladet, hvorfor det blir stanset.

Mulige feil ved forsendelsen bedes godhetsfullt meldt fra og det skal bli rettet.

Misjonensbeløp.

Misjonens-Røsten bedes motta min hjertelige takk for de idag mottagne penger, kr. 100,00, til str. Olga Schults misjon, China, gitt av en broder i Kristus. Oslo 7—12—1931.

Gerda Sigveland, kasserer, Rosenborggt. 1, Oslo.

Les dette og legg det på hjerte!

Også våre må lære å gjøre gode gjerninger. Tit. 3, 14.

Det vilde være til gagn og glede for mange:

At møtene begynner presis.

At de som bespøker møtene, kom til fastsatt tid.

At de som kom først, satte sig lengst fra inngangsdøren.

At i tilfelle noen kommer efteråt møtet er begynt — ikke mange hoder vender sig mot inngangsdøren.

At ingen reiser sig og vinker på de innkomne, mens der bedes eller Guds ord leses.

At de troende er forberedt på å ta imot ordet når de kommer til møtene.

At de kjemper sammen med predikanten i troen på evangeliet.

Tanker ved årsskiftet

I natt skal fortid — fremtid møtes ved kirkeurets tolvte slag. Et år skal de, et annet fødes for himlens grønen varstet dag.

Årets siste kveld banker på din dør og ditt hjerte. Det blir så selsomt stille omkring dig og innen i dig. Og åndens sukk minner om bibelordet: Herre, lær oss å telle våre dager, at vi kan få visdom til hjertet! I denne aften går selvsprøvelsens ånd over vår jord og vil tale til menneskehjertene.

De 365 dager i det år som gikk, svant så hastig hen.

Hvad brukte jeg vel alle disse dager til? Og hvad bruker du, leser, tiden til? Har du glemt hvad du tenkte, så og gjorde i det bortflyktende år?

Evigheten vil fortelle a. I. Du vil møte det igjen!

Lu. Du tror kanskje, at tiden bærer dig bort fra det, som du helst vil glemme. Det er ikke sant at tiden læger alle sår, og at den glemmer og utsletter alt — også dig selv under en grønn tue til sist. Det er kun forelbig til opstandelsens morgen. På evighetens kyst vil du møte alt igjen. Da er regnskapets stund for alt som ikke er gjort op med vår Gud her i tiden. «Å, Herre, om du vil glemme på misgjerning, hvem kan da bli stående?»

Tiden bærer oss for hver dag nærmere evighet og opgjør. Men Gud være takk: tiden bærer også favnen full vår nåde fra Gud til hver den som tar imot.

Det er ennå den åpen himmel over oss, og ennå er Kristus, den korsfestede, vår bror og Frelser. Kristi kjærlighet kan ikke døden berøve oss. Har vi den med over grensen mellom tiden og evigheten, så blir døden blott en Guds tjener, som åpner døren for oss til Faderhjemmet: Guds evige rike.

La så tiden ile fremad! Vi oppløfter vår sjel til Herren. Vi samler vårt sinn og hjerte om ham, som sier med sannhet: «Jeg er livets brød. Dette er min Faders vilje, at hver den som ser Sønnen og tror på ham, skal ha evig liv.»

Hvad er det for en gåtefull lengsel som nyttårsnatt griper et Guds barn? Det er lengselen efter Sønnens evige liv. Det er lengselen efter Sønnens fornyelse: «Se, jeg gjør alle ting nye.» Fornyelse er nettop hvad vi trenger. Fornyelse er livets under, både derute i naturen og i åndens og sjelens verden. Jesus er det evig nye i denne verden. Han er vinen, sannheten og livet. Han er vår rettferdighet og vår kjærlighet. Så blir fornyelse vår lengsel og vårt ønske for det gryende år på nyttårskveld, når årets klokke slår:

Efter din frelse bier jeg, Herre!

S. H.

Arbeidet blandt Mattakko-indianerne

Embarcacion F. C. C. N. A. 11 nov. 1931.

Kjære lesere av «Misjons-Røsten».

Ja, igår fikk vi bladet igjen. Lenge undret vi oss på hvorfor det ikke kom, men tilslutt fikk vi vite grunnen og vil sende en hilsen igjen i bladet. Vi må si, at Herren er god. Om ånn reiser oss så er det jo fordi vi er ekte barn og vi er formanet til å akte det som vårt vel og til vårt beste. Vi finner dette sommetider hårdt, men er sikker på at ordet taler sannhet. Gud vil være størst og vi får motta kraft fra ham til tjeneste i hans rike. Har vært meget syk i vinter. Først spanskekyse med lungebetennelse, så satte det sig noe vondt i halsen og øiet som har voldt mig meget besvær. Det blev byller og vondt på utsiden også, men nu er jeg bedre og kan ha møter. Det er en god tid siden jeg begynte igjen nu. Doktoren var redd for at det skulle være tuberkulose for jeg spytet en del blod. Spytt og blod blev undersøkt, men det fantes ingen tuberkulosebakterier, så det ser ut til at lungene er sunde. Dog er de svake og mottagelige for influensa og lungebetennelse som jeg har hatt flere ganger. Om Gud gir oss midler vil vi se om vi kan få en kamlin i rummet til vinteren, så vi kan ha det litt varmt når disse dager med den kolde syvind kommer. Vi får vind som kommer helt fra Syd-polen her i tropene. Den kan kjøre termometret ned i 30, ja 35 grader på 12 a 24 timer. Man fryser da så man tror man skal fryse sig ihjel. Har aldri frosset noe sted som her i det forferdelig varme Embarcacion, når disse kuldedager kommer. Slike kontraster skal det god helbred til å tåle. Nettop nu sitter jeg med den tykkeste overfrakk og skriver dette. Slikt har jeg ikke oplevet før, det det nu er sommer og på denne tid bruker vi å ha en varme på 45 a 48 grader celsius i skyggen. Noe galt må det være. Naturlovene synes å brytes og Gud begynner å ryste i alt det gamle. Godt å bygge på noe som ikke rystes.

Under den tiden jeg var syk hadde våre troende møter hele tiden og min hustru hjalp til med sang. Det var alltid stuvende fullt hus og vi kan gledes over at arbeidet går frem i Jesu navn under alle omstendigheter. Vi har også hatt 2 Mattakko-evangelister ute med evangeliet en tur til sitt eget folk. De skal ut igjen så snart det blir anledning. Det går smått for midlene er ikke store. Mange er åpne for ordet nu rundt omkring oss. Det er en forunderlig opvåkning blandt Mattakko-folket her omkring. O. at det måtte gripe hele stammen som er meget stor og bor i et vidstrakt land. Den er delt i 3 hovedgrener: Mattakko Vejnos, Mattakko Guisnæi og Mattakko Notén. Toba-språket og Chorotti-språket er også meget nærbeslektet. Disse er av de mest lavstående stammer i Syd-Amerika. Det er ikke så å at de ikke kan

lære, men de er aldri blitt lært noe. Arbeidet går herlig frem. Særskillt av mennene er det mange om hvem man kan si, at de er virkelig frelst og lever et nytt liv. De har avlagt alle stygge dommer, laster og smussige ting. Kvinnene er seigere. De holder lengst på med å røke og tygge kokain og lever et dårlig liv, men også av dem er jo mange herlig frelst. Flere har brødre og sønner som er frelst og tjener Jesus mens de selv lever i synden. De kommer på møtene og det er nok trang hos dem, men det er noe seigt og ubendig over kvinnene. Dette skal jeg komme tilbake til siden en gang.

Møtesalen er altfor liten og fylles så luften er aldeles umulig. Jeg må sitte på utsiden ved en sidedør. Der ser jeg hele forsamlingen og er kun inne den tid jeg taler. Jeg klarer ikke meget nettop nu så jeg har måttet slutte med å spille for en tid også. Det er så dårlig rum at det er på høi tid å få bygget nytt lokale. Grunnvollen er lagt og vi kan bygge så snart vi får litt midler. Menigheten har gitt noe. Det vil jeg kjøpe sten for og så behøves det midler til kalk og til arbeidsfolk. Så begynner vi i tro til Jerusalems. Det blir en halv gang til så stort som det vi har. Det blir nok også fullt, men vi får bedre luft og får inn flere folk. Vårt nuværende lokale tenker vi å innrede til rum for dem som hjelper oss i arbeidet her. Vi har kun rum for oss selv nu. Gud gir oss god hjelp i de innføyte. Vi har to evangelister av Mattakkoindianerne som er ute med evangeliet. Herren hjelper stort. Pris hans navn! Alt ser lyst og skjønt ut. Dog satan vredes også meget så bed for oss.

Broderhilsen

Berger N. Johnsen.

En underlig tildragelse

I «Norsk Jernbanemisjon» skriver J. S. S. følgende:

«Det som her fortelles hendte for noen år siden et sted i Østfold.

Det var en forholdsvis ung mann som var blitt omvendt til Gud og fått ordet om forlikelsen inn i sitt hjerte så han blev et sendebud i Kristi sted. Han kom ihu en eldre mann som han hadde arbeidet sammen med noen år forut. Det var ikke noen gode minner han hadde fra den tid. Den eldre var nemlig et meget ugudelig menneske som fornekta Gud og forakta alle som bekjente at de trodde det var en Gud til, for ikke å tale om dem som trodde på Gud og levte i dette.

Den unge mann husket hvorledes den andre efter beste evne og ved enhver leilighet forsøkte å så den ondes sæd i hans unge hjerte. Nu formelig frøs tanken ved disse minner, samtidig som han sendte et takkens sukk op til sin himmelske far som på forunderlig vis hadde ført ham bort fra dette selskap og nu frelst ham av

Følgende bøker

- kan fåes i Misjons-Røstens ekspedisjon:
- Wak av M. Støve. Nedsett pris kr. 0.60.
- Drømmeboken av M. Støve. Nedsett pris kr. 1.00.
- Andens budskap til den sterke og dødsmedlde menighet av O. Karlsen kr. 0.50.
- Er de liberale teologer Antikrist? av O. Karlsen, kr. 0.75.
- Blandt Syd-Amerikas Indianere av Sigurd Grønvald, kr. 1.00.
- Aida Margareth av Ida Seehuus, kr. 0.80.
- Schibboleth, kr. 4.00.
- Den nye Maran Ata, kr. 3.50.

ORD FOR DAGEN: Jesu skjøpes ved jera, og en mang skjerpes ved å stå for sin nestes åsyn. Ordspr. 27., 17.

nåde for Jesu skyld.

Den unge mann kunde ikke få den eldre ut av sine tanker. Han besluttet sig derfor til å undersøke om han levte. Kanskje Gud ved den Hellig And hadde fått overbevist ham om synd, rettferdighet og dom?

Det lykkedes også å få oppsporet ham og få noen opplysninger om hvordan det var med ham. Mannen levde et sted i Østfold men var dødsmerket av tuberkulose. Presten på stedet og andre besøkte ham og vilde tale til ham om Gud, men mannen avviste dem alle med hån og spott og frabad sig slike besøk. Når den unge mann fikk høre alt dette vøt han ikke å besøke ham, men tok en hellig beslutning i sitt hjerte om å særlig be til den allmektige Gud om frelse for den ukyllkelige. Dette gjorde han også både sent og tidlig og Anden minnet stadig. Imidlertid blev mannen bragt til et tuberkulosehjem og om ikke så lang tid efter lukket en barmhjertig sykepleierske en natt hans øine. Det var en trist overgang til evigheten og søsteren var forferdet over at han var like hård og upåvirket til det siste. Søsteren bredde et laken over det døde legeme og forlot værelset.

Tidlig på morgenen kom hjemmets tjener for sammen med søsteren å bringe den døde ned i hjemmets likstue i kjelleren. Søsteren går bort til sengen hvor den avdøde lå og tar det overbrede laken til side. I det samme øieblikk reiser den døde sig litt op og utbryster: «Det er godt at jeg ikke er død.» Søsteren og tjeneren blev, som forståelig er likesom lammet av skrekk, men mannen talte til dem og litt efter hvert kom det ro over dem.

Mannen fortalte at han hadde fått se det grufulle sted hvor de evig fortapte var og nu ropet han til Gud om frelse for sin fortapte sjel. Han som ingen støtør bort som kommer til ham, plantet ordet om frelsen i Kristus i hans hjerte og det blev takk og jubel i den før så forherdede manns hjerte. Søsteren som hadde stått ved mange syke- og dødsleier i sin tid, fortalte at hun aldri før hadde hørt noen takke og prise sin Frelser som denne mann i de 3

dager som gikk før den og gikk inn i et leil.

Kjære Guds venn! Gud hører bønner? Måtte Gud få bevare å benytte vår bønne for dem som er uten håp i verden. Vi har hver som Anden må be for. Må vi bli for Andens minnelber om noe efter. I hører han oss. I. Den unge mann talte om lever idag er en virksom misjonvirking ikke minst nemisjonen.

SPREDTE

GÖTEBORG Och i skole frojd ur stråle

Som vi, då vi Røsten» bavit up brv från misjonä de det vara oss k fonda en hälsning församlingen Sko Da vi flyttade den 1. oktober og der Oskar Karlis anlande till oss samma månad, i dags ordan invign. Det blev en vilis invigning av ba lokal-Broder Kar rit hos oss en gåt men det var då besok han gjord vi fått lära käm och bliva mera och gripa av de lorum ha förku gur ha besvarat spiration och fö skilligt har va har ljuset upp kommit i sin r de för Guds f de har det va då vi även få Ingenting är på denna jord brottstimmens son nalkades, huru svart de dor — lämna vara hemma dagen den 8. Göteborg. Vrens och vi ä har begynt konna det.

Så önska Rika rik v lingar och v mer att b-s Broderlig A Försam

Et tidsbille gir en av sens misjo Et onde barneekte hevet pike 14 år, ble sterlands Indiens e blev oven gjeringer til vidre barneme

Et sty de i næ ligger e onde an

de bøker
Misjons-Røstens eks.
Nedsatt pris
av M. Stove,
kr. 1.00.
til den sterke
menighet av O.
og Antikrist?
kr. 0.75.
Kinas indianere
vold, kr. 1.00.
Ida Seehuus,
kr. 3.50.
AGEN:
en mann
sin nestes åsyn,
drsp. 27. 17.
ikke få
tanks. Han
til å under-
skjule Gud
hadde fått
nd, rettfer-
å opsp-
plysninger
med ham
i Østfold,
tuberku-
og andre
de til ham
viste dem
og frabad
en unge
tte vovet
men tot
herte
mektige
kkelige.
de sent
stadig.
ngt til
ikke så
mhjer-
hans
rgang
r for-
hård
østet-
t dø-
jem-
i sø-
i Sp-
ver-
ver-
me
litt
at
og
er,
en
f.

dager som gikk for han forlot ti-
den og gikk inn i en salig evig-
het.
Kjære Guds venner: Tror vi
Gud hører bønner?
Måtte Gud få bevegelse til mer
å benytte vår bønnerett til frelse
for dem som er uten Gud og uten
håp i verden. Vi har sikkert noen
hver som Anden minner oss om
å be for. Må vi bli mere lydhore
for Andens minnelse. Dersom vi
ber om noe etter hans vilje, da
hører han oss. 1. Joh. 5, 14-15
Den unge mann som her er for-
talt om lever idag i blandt oss og
er en virksom broder i Herrens
vingård ikke minst innen jernba-
nemisjonen.»

SPREDTE FELTER

GÖTEBORG
Och i skolen öpa vatten med
fröjd ur frälsningsens källor.
Jes 12: 3.
Som vi, då vi läst «Misjons-
Røsten» blivit uppmuntrade av
brev från misjonärer m. fl., skul-
de det vara oss kärt att även få
sända en hälsning från Göteborgs-
församlingen Skogatan 34.
Da vi flyttade till denna lokal
den 1. oktober och vår kära broder
Oskar Karlsson från Norge
anlände till oss lodorden den 3.
samma månad, hade vi denna
dags afton invigning av lokalen.
Det blev en välsignad invigning,
invigning av båda predikant och
lokal. Broder Karlsson hade ju va-
rit hos oss en gång förr, år 1924,
men det var då ett mycket kort
besök han gjorde. Denna gång ha
vi fått lära känna honom bättre
och blivit mera både uppbyggda
och gripna av det nådens evange-
lium han förkunnar. Bibliska frå-
gor ha besvarats under andens in-
spiration och för många som å-
skylligt har varit höjtt i dunkel
har ljuset uppgått och ordet
kommit i sin rätta belysning. Bå-
de för Guds folk och utomståen-
de har det varit en välsignad tid
då vi även fått bedja med själar.
Ingenting är dock oföränderligt
på denna jord. Så och här. Upp-
brotstimmens för broder Karls-
son nalkades, och han måste —
huru svårt det kändes å ömse si-
dor — lämna oss, då han måste
vara hemma före Julen, och tis-
dagens den 8. Dec. lemnade han
Göteborg. Verket är dock Her-
rens och vi äro vissa att Han som
har begynt det skall och full-
komna det. Fil. 1:6.
Så önskar vi broder Karlsson
Guds rika välsignelse i de försäm-
lingar och på de platser han kom-
mer att besöka och verka uti.

Broderlig hälsning
A Församlingens Vägnär
J. G. Lindman.
Et tidsbillede fra Indien av idag
gir en av Ev. Fosterlandsstiftel-
sens misjonærer.
Et onde som tiltar for tiden er
barneekteskap. Den nye lov som
hevet pikenes ekteskapsalder til
14 år, blev også ansett for så ve-
sterlandsk og så fornedrende for
Indiens «hellige» sedvane at den
blev overtrådt i massevis, og re-
geringen måtte lukke øinene inn-
til videre. A, disse gifte barn og
barnemødre!
Et stykke nedenfor vårt områ-
de i nærheten av flodbredden,
ligger et alter, «Shaitans», den
onde ånds alter. Den tilbes for at

den skal være i godt humør og
ikke skade nogen. Der blir ofret
daglig av velfarende. Men i vår
holdtes der en uked gudstede. Da
kom der bylag efter bylag, pro-
sesjon efter prosesjon nesten
uten stans, natt og dag. Ingen
som hørte denne ville tromming,
denne løsslupne, sanselige skral
og skrik, kunde tenke sig å være
i det «ændelig og kulturelt høit
stående indialand», som et be-
undrende vesterland sier.
Hvis man ikke elsket dette kjæ-
re, forvillede folk så uendelig
høit, kunde man ha lyst til å
spotte med Elias: «Rop høiere
o.s.v.» Jeg lå der og vred mig i
nattens timer, plaget av hete og
dette djevelske ulydene og tenkte
på Gandhis ord: «Indien trenger
ingen åndelig løftning.» Blandt
Afrikas ville stammer kunde nep-
pe gudskyndelsen foregå mere rå
og larmende enn den gjør i In-
dien idag under visse høitider og
en del religiøse fester.
Men «de stakkars hedninger»
og «føre dem til Jesus» er ut-
trykk som misjonæren ikke bør
bruke hvis man ikke vil støtse dem
i vesterlandene som bare ser og
hører Indiens store og edle menn
og kvinner, som virkelig en kri-
stenhet som ikke følger Kristus,
har meget å lære av. — Må al-
drig den dag komme, da nogen mi-
sjoner taper av syne det viktig-
ste ved deres utsendelse: Å føre
hedningene til Kristus!
«Budb.»

Br. Bernhard Nilsens utreise

Solbergelven 15. desbr.
Jeg kutter mine pine op på
bergene, hvor skal min hjælp
komme fra? Min hjelp kommer
fra Herren, himmelens og jor-
dens skaper. Han skal ingentun-
de la din fot vakke, din voker
skal ingentunde slumre.
Salm. 121, 1-3.
Min hjelp kommer fra Herren,
sier salmisten. Israel ventet som
Guds folk sin hjalp fra himlens
og jordens skaper. Og så er det
også idag. Hans folk har den
samme Gud, den samme rett til
å forvente sin hjelp, all sin hjelp
fra Gud i Kristus Jesus.
Ingen er om Gud, o Jesurum!
Han farer over himmelen med
hjelp for dig, og i sin høihet på
skyene. 5. Mosb. 33, 26. Ja, det
er velsignet å sette sin lit til en
sådan Gud, som både vil og kan
hjelpe sine barn, så vi kan si som
det står i ordet: Herren er min
hjelper, jeg vil ikke frykte. Hebr.
13, 6.
Skal få lov til å gi en liten op-
lysning angående vår reise til Ki-
na. Ser i siste Misjons-Røsten at
det står at vi tenker oss ut i ja-
nuar. Ja, saken er den at vi ten-
te så, det var altså ingen fast
avgjørelse i saken. Men om det
gikk en båt fra Norge i slutten
av januar, så kanskje vi kunde
komme oss avsted med den, men
nu etterat jeg har vært en tur i
Oslo, har jeg undersøkt forholdet.
Bergensfjord går til Ameri-
ka den 12. januar, og det blir for
tidlig for oss, da midlene ikke er
tilstrekkelig. Den neste reise er
16. februar eller den 8. mars. Det
må altså bli med en av disse, en-
ten 16. februar eller 8. mars. Vi
fortsetter å se op til ham fra
hvem all vår hjelp kommer. Vi
hører jo overalt en forferdelig

Tro og visshet

Å komme til troens visshet er
så viktig for en kristen, at hans
liv og nytte her på jorden avhen-
ger derav. Den uvisse, tvesinn-
de er lik en maskin, som går
ustøtt og derfor spiller en meng-
de kraft. Og denne tilstand er
verre og mere skjebnesvanger jo
høiere ting det gjelder.
Kan vi få visshet?
Mange er uvisse, og det er dem
som likefrem oppdrages til uviss-
het, f. eks. katolikken. De tror
ikke det er mulig å komme til full
visshet før Jesus kommer igjen
på den ytterste dag og selv skil-
ler mellom de frelste og ikke frel-
ste. Men ifølge biblens lære skal
vi her kunne få full visshet. «I
skal kjenne at I er gåt over fra
døden til livet.» sier Johannes,
og Paulus sier i Rom. 8: «Guds
And vidner med vår And at vi er
Guds barn.» Gud vil så gjerne
gi oss visshet. Har jeg ikke visshet,
må grunnen ligge hos mig selv.
Vil du ha visshet?
Ikke alle vil ha visshet, men
vil bli i uvisshet og bare håpe
til beste. Det gjelder å komme
til klarhet ved personlig svar fra
Gud.
Vi taler her om troens
visshet. Vissheten vokser ut
av troen som blomsten av knop-
pen. Derfor er det i skriften men-
gen tale om tro, mindre om visshet.
Er troen en Guds gave eller
makter vi den selv? Den gamle
retning holdt på at troen var
utelukkende en Guds gave, der-
for gjaldt det å be og vente på
Guds time. Andre holder på at
troen er en naturlig evne, noe vi
selv skal gjøre; derfor sies det:
Tro på den Herre Jesus der du
sitter nu!
Det er mange, som forveksler
tro og visshet og taler som: om
denne siste skulde kunne presses
frem hos et menneske. Men vi
skal huske at omvendels -g tro
er en viljesak, vissheten derimot

ikke. Omvendelse og tro er et
valg, som jeg kan treffe og følge,
når Guds And kaller. Den som
kommer til Gud og sier ham alt
som det er, således som det kom-
mer frem i hans sinn og tanke,
han får nåde og blir frelst. Å
komme det er det første fra min
side. Hovedsaken er at en er syk
og trenger hjelp av Jesus.
Blir en da salig bare ved å
komme og ta imot. Ja, vi frelses
ved tro. Gud råder for liv og død.
Han tar ikke et menneske bort
før det er ferdig og modent for
himlen, såsant det i ørlighet
kommer til Jesus.
Vissheten har flere grader:
særlig er det to utviklingsstrin:
1) felles for all visshet er det,
som Gud har gjort i mig. 2) Visshet
høien har sin grunn i Gud og
hans gjerning. Det er dem som
føler sig glad og visse i et oppbyg-
gelsesmøte, men ikke hjemme.
En kjenner Guds gjerning i sig,
men en kjenner også andre virk-
ninger, så det blir en spenning.
En slik form for vissheten er
utilfredsstillende, et barnestand-
punkt som må utvikles til hvile
på Guds gjerning. Og det skjer
ganske organisk, om enn ufor-
klarlig: Ved å be, lese, høre, vok-
se tillitsforholdet til Gud. Jeg
har visshet også når jeg kjenner
det onde i mig. Det virker smer-
te, men ikke redsel så lenge jeg
har Jesus. Jeg er et Guds barn
utelukkende for Jesu skyld. Jeg
vil ikke være annet og mere for
Gud enn han gjør for og i mig.
Veien til visshet er: Ikke å ha
noe håp i mig selv, men all i Gud,
og Guds And vidner da med min
And, at jeg er hans barn. Han
vidner om Kristus for mig. Gjen-
nem ordet, ved det hørelse og
lesning, vinnes denne visshet, jeg
har funnet det faste punkt, jeg
har fått fred, som overgår all
forstand, den er som havet, det
er ro og hvile der nede i dybden
om bølgenes tårner sig aldri så
høie på overflaten.

Gjev meg ei rosa!

Gjev meg ei rosa, gjev meg ho no
med sol over fjella fløymer!
For seint, når eg kvier i siste ro,
for seint når grava meg gøymer.
Gjev meg ein angande blomkrans,
med søn og kan mot deg smilå!
For seint når augo har mist sin glans
og stoknar i siste kvila.
Syn meg leida med kjærleg hand
når skodda for utsynet stenger!
Den dagen eg når til livens land
eg treng ikkje hjelpa di lenger.
Smil til dei små som fekk lite sol,
dei som i skuggane vankar!
Gjev av din rikdom; gjev deg sjølv!
Gjev dine varmaeste tankar!
Signe Sagberg.
«Kineseren».

sin gode venn og medarbeider Fi-
lemon. Derfor skriver Paulus det-
te brev og legger veldig tyngde i
disse gripende ord: Det er mitt
eget hjerte. Ta vel imot
ham. Det er ikke den gamle On-
esimus jeg overleverer til dig. Jeg
kunde godt trenge ham selv under
mitt opphold i dette fengsel. Men
jeg haper straks å må bli gitt fri.
Og dersom min sønn Onesimus,
når som jeg har aviet i mine ten-
ker, skylder dig noe, så skriv det
på min regning. Jeg skal betale
det. Det var kanskje derfor han
kom bort fra dig en stund, for at
nå skulde bli dig til evig eie.
O, venner, om vi kunde anbe-
fale hverandre på denne måte, og
være med og bære hverandres
byrder, istedetfor å legge byrde
på byrde. Hva vinder vi ved sta-
dig å hakke på en broder eller sø-
ster? Vi forbrøder ikke ved det.
Men har han gjort dig noen urett,
eller skylder dig noe, skriv det på
min konto og jeg skal gjøre op
med dig. Det finnes ingen større
makt enn kjærlighet, og det er
utrolig hvad den kan utrette.
Hårdt mot hårdt blir som å fly
mot en stenvegg.
Jeg glemmer aldri en treffende
beretning om to brødre i Herren.
Begge var stenhårde og ingen
vilde boie sig. Det var en smed
og en snekker. Så var det en an-
nen broder som fant på et råd,
når snekkeren beklaget sig for
ham, og han sa til snekkeren:
Var jeg som dig skulde jeg bren-
ne ham op. For det står jo at vi
skal sanke gloende kull på våre
fienders hoder. Og da vet du han
brenner op. Smedens datter blev
syk og snekkeren tenkte da at
nu skal jeg kjøpe noen deilige
kaker og gi den syke datteren til
smeden. Og det gjorde han. Men
da blev det forbi med uvennska-
pen, og smeden utbrøt: Det er
min skyld! altsammen!
Ja, hvad gjør det venner, om
jeg må fire efter litt. Husk at
gloende kull på våre fienders ho-
de er også ett ord som er vel å
betrakte.
Onesimus fikk en god anbefal-
ing av sin gode venn Paulus. Og
må det bli mange slike som Pau-
lus, som setter fyr og brenner
op. Bruk meget gloende kull. Det
er den beste medisn du kan gi
din motstander. Gud velsigne oss
alle til å gjøre godt mot hveran-
dre. Vi skal hoste i sin tid, så
fremt vi ikke går trett.
Johan Oskar Johnsen.

klage: Dårlege tider, dårlige tider.

Ja, slik ser det ut her nede-
til, men det er ikke så der oven-
til. Nei, der er hjelp, og all vår
hjelp kommer fra ham.
Herren overrasket mig med en
sådan hjelp, da jeg var i Oslo på
motene i Møllergt. 38. Ennu er
det noen som gjør som Mesteren
sier: Du skal ikke la din venstre
hånd vite hvad din hore hånd
gjør. Og som Paulus sier: Endog
over evne gav I. — Jeg fikk ikke
engang vite hvem givener var,
n ber gjør jeg hver dag, at Gud
rikelig må velsigne dig, og ellers
alle de kjære sosken jeg traff på
min vei, fred med eder alle.
Broderligst

Bernh. Nilsen,
Fefik p. o., Arendal.

Afrika.

500.000 bibler blev spredt om-
kring i Afrika i 1930. Bibelen kan
nu leses på ikke mindre enn 223
afrikanske språk.
Mørket må vike for lyset.

Ta vare på dine ord!

Så lenge de enn ligger på dine
leber, er de tjenere, men er de
engang kommen over disse, er de
dine herrer.

Anbefalingsbrev

Det er så almindelig å utskrive
anbefalingsbrev. Og det er abso-
lut nødvendig, når man ikke
kjenner hverandre. I brevet til Fi-
lemon leser vi om et anbefalings-
brev som Paulus i sin store alder
skriver om sin sønn Onesimus,
adressert til sin gode venn Fi-
lemon. Hør her: Ta vel imot ham,
det er mitt eget hjerte. — Skulde
ikke dette røre det hardeste
hjerte, og er ikke dette en anbe-
faling som er verd å betrakte?
Onesimus har for vært et dår-
lig menneske, en trel under Fi-
lemon. Men så rømte han fra Fi-
lemon til Rom. I Rom satt Pau-
lus fengslet på sine gamle dager,
men han hadde dog full frihet til
å forkynde evangeliet. Og Paulus
var ikke motløs og interesseløs
fordi han var fange og satt med
lenker. Han var en Jesu Kristi
fange.
Nuvel, Onesimus kom under or-
dets forkynnelse og blev en ny
skapning i Kristus Jesus. Pau-
lus fikk forkjærlighet for ham og
vilde gjerne hatt ham hos sig. Men
Paulus var redd for at han der-
ved skulde vise ukjærlighet mot

U. S. A. i nød, grunnet overflod.

Kristidens glade vanvidd har fått bitre følger for land og folk rundt i den ganske verden. Og idag står vi oppe i et kaos uten like. De store finansgenier søker forgyves å finne vei ut av ufseret, men alt er forgyves. Sultedøden herjer især i Østen og på mange andre steder grunnet mangel på levnedsmidler. Det lyder derfor som en paradoks, når man hører, at f. eks. Amerika — gulllandet — i fortvilelse kjemper mot den overhåndtagende nød grunnet — overflod av gull og matvarer.

Menneskehetsens evne til å forvalte Guds gode gaver trer her frem i et greit lys.

Nedenstående artikkel i det norsk-amerikanske blad «Folkvennen» tillater vi oss å gjengi. Den gir et klart bilde av U. S. A. av idag:

«Det er ikke så vanskelig å se det selvutsigende i de dårlige tider vi nu har.

Stakkars gamle Onkel Sam står midt oppe i hårde tider med for meget av altting rundt omkring sig: For meget mat, for meget klær, for meget maskineri, for mange huse, for meget gull, for meget bomull, for meget hvete, for meget mais, alt for meget frukt, for meget av allverdens ting.

En bjørn av en ballspiller er steget i verdi til 50,000 dollar om året. Et enkelt veddeløp imbringer eieren av den vindende hest 73,000 dollar. En nevekjemper kan tjene en formue med et kraftig, velrettet støy mot motstanderens hode.

I sannhet hårde tider.

Midt i alt dette går landet og gruer for, at en ny årsavling og en ny skibsladning av gull noensteds fra vil gjøre det rent umulig å komme ut av disse hårde tider. Man gruer for, at overfloden skal bli for overveldende. Man går i angst for en ny hard vinter midt i overflod av mat. En Illinois-farmer brenner av en havrekar på 100 acres, fordi han formedelst overfloden ikke tjener nok på den til å kunne betale treskefolkene. Kanskje endog «the Farm Board» vil gjøre et desperat forsøk på å redde landet ved å brenne sitt hveteoplag.

Innhøstningstiden er en eneste klump av dårlige nyheter. Landet vil samle inn mere overflod av markens grøde — og så vakle avsted til fattighuset. Fabrikanten vil få sine maskiner til å surre rundt nok en gang — og så går han til Countyet og ber om fattighjelp.

Onkel Sam har fått en veldig kilevink midt i ansiktet av overflodighetshornet.

Og så er det hårde tider.

Det er virkelig underlige tider. Det berettes at «The Canner's League» i Kalifornia har eller skal dumpe 8 millioner kasser «Peaches» i havet for å skaffe litt bedre utkomme for fruktavlerne. Fra Alaska hører man, at der må dumpes masser av laks, (40,000 på en gang) for å hjelpe på «tidene» for fiskerne, så de ikke skal lide nød til vinteren. Der er nemlig så altfor meget laks.

Og vi forstår at vår regjering

og den brasilianske regjering skal byttehande hvete og kaffe som om der ikke fantes penger mere å kjøpe og selge for.

Det er dog forholdsvis lett å utpeke det gale, det dumme, det selvutsigende i denne situasjon, som landet befinner sig i. Men hvis man så spør: Hva er du da den beste løsning? Ja, så står man der.

La Form-Boardet dele ut sine 250 mill. bushels hvete mellom Staterne for å anvendes til de fattige, — ja, så vil jo dette komme i veien for salget av farmenes hvete. La dem selge til underpris i Europa, det vil trykke prisene ned både der og her.

Da vår regjering besluttet å bytte hvete med kaffe fra Brasilien, så kom der en kraftig protest fra møllerne i Minneapolis. Brasilien kjøpte ca. 850,000 tønner hvetemel om året; men nu, når de fikk Farm-Board hvete, så vilde de male den, selv og så var det markert stengt. Hvete malet til mel gir arbeide for møllernes arbeidere.

Det er tydeligvis galt, hvordan man snur og vender sig. På noen måte må man bli kvitt de store lagere. Det koster å holde dem også og betale elevator-leie.

Det kommer endog forslag — om man kanskje ikke kunde «spise» litt mere. Hvis 100 millioner mennesker kunde proppe i sig en eneste ekstra brødskeiv til hvert mål, så blev det en veldig masse brukt og landet vilde være «reddet» fra å drukne i et overflod av mat.

Det begynner å bli morsomt, hvis det ikke var så sørgelig.

Det ser nesten ut som om vi befinner oss i en overgangsperiode og at vårt system ikke lengere passer for den nye «Motor Age» — den maskineriets tid, som vi lever under. Forandringer av den slags kommer — de må komme — som en naturnødvendighet i sin tid.

Vi har levet ikke så litet på løgn, — vi har målt livets verd med dollar-målet. A ha gjort det «godt», betyr penge, å være «suksessfull» er det samme som penge, å se «frukt» av sine bestrebelsler er å tjene penge, å «komme sig frem» er å erhverve penge, — den eneste almindelig anerkjendte livsverdi.

Livets mål, vårt mål, landets mål, nesten hvert «respektabelt» menneskes mål har jo vært å skaffe sig ikke bare «nok», men i overflodighet av alt.

Det ser ut som vi har nådd dette mål — ved maskinernes hjelp og — derfor er vi nu så fattige. L.

Fra den kinesiske misjonsmark.

Forts. fra 1. side. døpt. Han er en liten predikant og ber så godt. Han sa: — Du kan tro at jeg var lykkelig der nede i vannet!

Mandag reiste Agnes med de troende til byen Yaochiaho. En slags pest har brutt ut der. Agnes kom hjem igår og fortalte oss om de herlige dager der nede, å kunne få hjelpe de syke, holde møter og at flere har tatt

imot Jesus og nu vil komme og la sig døpe. Mere om dette en annen gang.

Takk for herlig samarbeid i året som gikk. Herren selv lønne dere.

I ønsken en velsignet jul og nyttårs høtid. Eders i Herren Agnes og Torkild. Lilli Ann hilser!

Når Gud bruker oss.

William Carey, den store banebryter for hedningemisjonen, dro ut til India i 1793. Menneskelig talt hadde han bak sig bare det lille misjonsselskap som tolv fattige engelske baptistpredikant hadde stiftet året i forveien. Og nu gikk han til angrep på en av hedningskapets mest kjente festninger. Hele foretandet vakte en storm av latter og uvilje både i India og England. Fremstående personer i samfundet lot hele ladninger av forsmedelser gå ut over Carey og hans medarbeidere. Avfall fra veverier og smieverksteder, kjoleflikkere, separatister, fantaster, svermere, dårer, galninger, vinkelpredikanter, lavattede og udannede personer, — det var en hel del av de gløser som slyngedes ut mot dem i det britiske overhus, i fremstående tidsskrifter og annetsteds av dannede menn.

Da var det en avis — alt annet enn et misjonsblad — som to misjonærene i forsvar og blandt annet skrev følgende:

«Disse «lavattede og udannede» håndverkere har (1809) oversatte hele bibelen på bengalsk. De holder på med trykning av det nye testamente på sanskrit, maharatta, orissa, hindustansk og guzaretspråket. De holder på å oversette det på perisk, telugu, karnata samt birmansk og siherknes språk. — Bare fjorten år er forløpet siden Carey og Thomas kom til India, og på denne tid har disse misjonærer tilegnet sig nevnte tungemål, på fjorten år har disse «lavattede og «udannede» håndverkere gjort mere for Skriftens utbredelse blandt hedningene enn hvad det ellers er blitt gjort av hele verden. Dette er overordentlig meget, men endnu mere overordentlig må det synes når man kommer ihu, at en av disse misjonærer oprinnelig har vært skolelærer (Marshall), den annen boktrykker (Ward) og den tredje skomaker» (Carey).

Veien til stillhet.

«Hvordan kan du bære alle dine lidelser så stille?» blev en mann spurt. Han hadde gjennomgått svære prøver med stor tålmodighet.

«Jeg bærer dem slett ikke,» svarte han. «Jeg legger alle mine byrder på ham som har sagt at han vil bære dem.»

«Men hvor lenge har du kunnet legge alle ting på Gud slik og kaste alle dine bekymringer på ham?»

Den troende mann svarte alvorlig: «Det har jeg gjort helt siden den dag da jeg forstod at det ikke gikk an å stole på nogen jordiske ting. Først når vi gir op å sette lit til oss selv eller andre mennesker, kan vi sette vår lit til Gud, ta alt fra ham, se Gud i alt. Dette gir ro i de største prøvelser.»

FOR FAMILIENS YNGSTE

To gamle ektefolk hadde levet lykkelig og godt med hverandre hele sitt liv. Nu skulde mannen dø. Da sier kona: — Nu går du til himlen, og jeg blir igjen her på jorden en stund. Kanskje det kan bli noen år før jeg får komme etter. Si mig, tror du, du kommer til å lengte inn til jeg kommer etter? Du vet vi har hatt den så godt i alle de år Gud har latt oss leve sammen. — A nei, svarer mannen. De første 1000 år blir jeg optatt i hellig beundring av min kjære Frelser, og når jeg så skal se mig om etter dig, så er du kommet etter for lenge siden.

Frelsesveien.

Moody forteller om en ung mann som nedtrykt kom og klaget sin sjelens nød for ham. — Hvad er det i veien med dig, da, sa Moody. — Jeg kan ikke tro! var svaret. — Kan du ikke tro? Hvad er det for noe du ikke kan tro? — Guds ord, sa gutten. — Kan du ikke tro Guds ord? Tror du intet av det, da? — Nei, jeg kan ikke tro. — Jovisst du tror noe i Guds ord.

fortsatte Moody. — Her du her, jeg lese et eneste vers av Guds ord som overbevise dig at du tror noe. Moody leste Es. 53, 6: «Vi for alle vil bli færr, vi yendte oss hver til sin vei. Tror du det? — Javist tror jeg det, sier gutten. — Ja, men slapp så å si å tro det, for det var noe han med bedrovelse yndet. Det var jo det som var årsak til hans ulykke. — Ser du nu du tror altså noe i Guds ord. — Ja, men dermed er ikke saken klar, mente gutten. — Det har jeg heller ikke sagt, sa Moody. — Men her nu her, vi er ikke ferdig med verset. Nu leser vi videre. «Men Herren lot våres alle misgjeringer ramme ham. Tror du det? — Nei, det kan jeg ikke tro. — Tror du det er mere sant det Gud sier i første-halvdel av et vers, og mindre sant det han sier i siste halvdel. — Nei, det turde ikke gutten påstå, og således blev han overbevist om at han hadde likevel god grunn til å tro det siste som det første, og blev læst og lykkelig i troens forvissning.

Der er dem som strer ut og får ennu mer, og der er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom.

Ordspr. 11, 24.

Kina.

F. O. SHRØDER: A. Toftner, Sofienberggt. 16, Oslo. MARGRETHE DØRUM og HILMA KARLSEN: Janette Bruu, Welhavensgt. 10, Oslo.

CHRISTOFA BRUNDTLAND: L. Hvidsten, Tyskesmuget, 28, Bergen.

HELGA LUNDEBY: J. Lind, Verlegaten 21, Moss. RUTH PEDERSEN og ESTHER PETERSEN: Inkassosjef Th. Wessel, Nordstrand.

JENS FJELD: K. Aarø, Ski st. OLGA SCHULT: Gerda Sivveland, Rosenborggt. 1, Oslo.

ALFHILD BJERVA: G. Bergh, Youngsgt. 1, Oslo. SIGNE PEDERSEN og INGA JOHNSEN: Th. Wessel, Nordstrand pr. Oslo.

M. PAULSEN og IDA LORENTZEN: Bidrag kan sendes Misjons-Røsten. AGNES og TORKILD RASMUSSEN: J. Lind, Verlegt. 21, Moss.

Manchuria. MARTIN KVAMME: Bidrag kan sendes Misjons-Røsten.

Alaska. GUSTAV NYSETER: Nyseter, Osen pr. Rena.

Finnmarken. OSKAR GAMST, Breivikbotn. DEMANDA EILERTSEN, Breivikbotn. ASTRID SCHIE, Breivikbotn. ANDREAS MATHISEN, V. Jakobselv.

DORTHEA KLEM: Thora Finnerud, Danvik, Drammen. KRISTIAN SKIPPERUD: Anna Thøgersen, Teatergaten 1, Oslo.

MARTHA HAGA: Jørgen Monsrud, Harestua.

Argentina. BERGER N. JOHNSEN: H. H. Sønstebø, Otterholdt pr. B., Telemark.

SIGURD GRØNVOLD: Johan O. Johnsen, Stemmestad.

Afrika:

P. EVENSTAD: Emma Hoel, Parkveien 6, Oslo. TOMINE EVENSTAD: Gartner M. Waide, Ibsensgt. 10, Bergen.

HILMA HERMANSEN: Ole Krogstad, Soli, Rølingen. INGRID LØKKEN: Misjonskasserer for «Salena», Oslo.

S. W. Bjertnes, Torshov p. o., Oslo. MARGIT HARALDSEN: Loda Henrik Johansen, Løvanstøilsvei, Lilleaker pr. Oslo.

HANSINE NESFOSSEN: Constance Nøstdal, Soheimsgates 40, Bergen. MARTHA KVALVAGNES: Fru Anna Næsdal Sydnessmug 4, Bergen.

MAXIMILIAN HANSEN: Caspara Solvik, vika Fjordgøtt, Osen pr. Heggedal. DEN NORSKE KONGOMISJON CHRISTIANSEN: Erling Syvertsen, Danvik, Drammen.

India: DAGMAR ENGSTRØM: O. Okornnes, Jarveien 11, Lilleaker. ANNA JENSEN: Amalie Karlsen, V. Porsgr.

FRANCK DESMOND: Hardy O. Mossberg, Kreditbanken, Halden. HANS SVENDBERG: Form. J. Karlsen, Haldens vevst. Tistedalen pr. Halden.

B. og GUNHILD FINSTRØM: Anne Husås, Kviteseid, Telemark. BORGHILD NORDLI: Dronningensgt. 20, Narvik Nord-Norge.

DAGMAR JACOBSEN: Sverre Severinsen, Smittestrømsveien 19, Drammen. HILDA WERGEDAL: Jens Jarnes, Passerbak p. o., Sandevar.

RACHEL EDVARDSEN: Kontorist O. Langerud, Numeidabanan, Kongsberg. VALBORG FRANDSEN: Bidrag sendes «Misjons-Røsten».

Utgit ved en redaksjonskomité. «Glommen» trykkeri, Sarpsborg.

NUMMER 2.

Den

Fra Kari og Jen

Elskede venn

Jesus!

Hvilket herlig ikke Herren gikk folk på jord, å signde Jesu nå syndernes forlatskeslag. Det er jo av Gud bestemt over levende og Gud, for at hv på ham ikke skal ha evig liv.

Således presenter den herlige gjer dem som elsker bringe dette fr de mange vi som er uten G Du skal kalle h han skal frelse synder.

Også ved år dette navn på fulle måte gjør ting som bæret Jesus er blitt ret Herren for rullet d. t. riet og tilbude ikke kan frels almindelige rel ten om Jesus trengt sig inn og vi er glad bryter med a og hjem der skap blir mo setter hjerte som er ekte h eter inn i d Augustidist

noe synlig na ue Gud, men har sendt stus. Han ha vcu Sonnen faderen. Det er m hans godhet forlørpne tid navn. Gud ger de 2-da sjoner iha forbonn bål nelse og o der Kuols l ne gjort ist De hadde men hadd trukket d Herren ga sammen r sert lytte skap, og også i det bli uten v ster sitt c

I en la få troend middag d brodrenes kjentes d frembare ke så va